

RUNE

*

MARITGEN MATTER

© Maritgen Matter, Amsterdam 2024

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

'Vôtre âme est un paysage choisi'

Paul Verlaine

DE TE VELE TREE

Met ontbloot bovenlijf loopt hij zijn huis uit, Maurice – en gooit zijn vaalgeruite overhemd over de zwartgeteerde balk, bij de zadels.

Met één hand aan de oude, verzakte muur daalt hij het leistenen trapje af, naar de stal in de aangrenzende ruïne. Hij buigt zijn lenige lijf als hij de uit zijn voegen hangende staldeur binnengaat, die lang geleden door gedrongen Çevenolse boeren gemaakt is.

Zijn donkere ogen zoeken.

In het slaapdronken duister neuriet hij niet-bestaande woorden om haar te lokken; de warme mestlucht dringt diep in zijn neusgaten en verspreidt een prikkelende warmte achter zijn ogen. De schapen dringen dicht tegen elkaar op en blaten gesmoord in elkaars vacht. Hij heeft haar gezien: ze keek hem aan.

Maurice neemt het dier bij een pluk wol in de nek vast, duwt het naar een aangrenzend hok, gaat zitten op een houten bank en draait het schaap met één zwaai op haar rug, tussen zijn benen. Hij strijkt de kop omhoog, kijkt in de pauwblauwe pupillen, fluistert:

'Oui, ma belle. Oui, ma cocotte.'

Het schaap slikt en knippert; beweegt zich niet.

Met zijn vrije hand trekt Maurice een mes uit de schacht van zijn laars.

Vier verwijde pupillen kijken verwonderd in elkaar.

De scharlaken streep dwars over de keel treedt onmiddellijk buiten zijn oevers; over zomer- en winterdijken het witte, dichtbegroeide

land in. Het schokken vangt hij op met zijn knieën, terwijl hij zacht zingt.

Rune staat bovenaan de leistenen trap in de hete zon. De schaduw op de muur heeft net als zij twee staartjes. Waar is Maurice?

Ze telt de treden naar de dichte staldeur – naar beneden is het er eentje minder dan naar boven. Dat komt omdat het daar donker is.

Onderaan de koele trap trekt ze haar sandalen uit en laat de steentjes onder haar voeten rollen. Ze zijn niet mooi genoeg om op te rapen en mee te laten reizen in haar handpalm; ze mogen knarsen en kietelen onder haar voetzool. Meer niet. En voor straf moeten de korreligste steentjes weggegooid worden met een harde tik – raak-raak-mis-raak-mis-mis-raak – tegen de staldeur.

Die opengaat.

'Bonjour ma pétite!' zegt Maurice.

Zijn onderarmen glanzen verschrikt helderrood in het zonlicht.

Rune bestaat alleen uit ogen. Maurice veegt zijn handen af aan zijn broek, steekt alle tien zijn vingers gespreid in de lucht en zegt:

'... ?'

Ze heeft het niet gehoord, want ze kijkt.

Bloed.

Op zijn handen en zijn armen, op zijn borst. En door het vegen ook op zijn benen. Hij lacht.

Rune gooit haar laatste steentje naar hem toe en draait zich resoluut om. Ze denkt aan de frambozen die boven in de moestuin groeien, en aan de dieprode vlekken op je vingers als je er te hard in knijpt.

Op de bovenste te vele tree draait ze zich om: een lachende rode Maurice bukt zich naar het weggegooide steentje en laat het tussen zijn tanden knarsen. Rune ziet uit haar ooghoek hoe hij grijnzend en op handen en voeten de trap op komt.

Rune lacht niet, daarvoor staat ze te hoog. De huid op haar benen prikt.

'Vattán!' roept ze naar beneden, want dat helpt soms tegen Franse honden. Maurice gromt en kruipt verder omhoog met rollende ogen. Runes vinger priemt de diepte in.

'Foelëkan!'

Dat is ook Frans. Maar het helpt niet. Aan haar hoogste tree genageld blijft Rune kijken hoe hij grommend op zijn bebloede poten naar boven klimt – met het grauwe, bange steentje tussen zijn witte tanden. Het is Maurice niet meer.

'Maurice!'

De echte Maurice staat op en loopt naar boven, waar hij Rune met een zwaai rond zijn heup meeneemt – spartelend en giechelend, tot op het hoge gras. Dan is hij weer gewoon de arme prins die schapen moest hoeden van zijn vader, de boze koning. Hij legt het steentje aan haar voeten en loopt neuriënd naar de roestige buitenkraan, die hij piepend opendraait. Rune pakt het steentje op en laat het in haar zak glijden. Het mag voortaan mee op reis.

Maurice wast haar handen in de zijne: het bloed verdwijnt onder de koude waterstraal. Zijn ogen staan ernstig.

'T'avais peur?' vraagt hij, op zijn hurken.

Hij droogt hun vier handen af met zijn overhemd, dat naar paard en hooi ruikt. Rune weet wat 'peur' betekent en schudt nee, met haar lippen stijf op elkaar. Maurice strijkt even over haar blonde haren.

'Demain c'est la fête ici. Tu viens?'

Zijn ogen twinkelen als zwarte lichtjes in de hare. Ze knikt blij. Morgen is het feest – en zij is uitgenodigd.